

HỒI THỨ MỘT TRĂM TÁM MƯƠI BẢY

MẸ NGỦ SAY CON DẤU XIÊN Y

Mi Tiểu Bảo càng nghĩ càng giận, mắng thầm:

- Ngày trước ở trên sông Liễu Giang thuộc tỉnh Quảng Tây, mi năn nỉ lão gia buông tha cái mạng chó má. Mi đã tuyên lời trọng thệ chẳng bao giờ dám nói với ta nữa lời. Thế mà bữa nay người cùng đi với nàng đến chim má má ta. Mi trêu cợt má má ta chẳng kể làm chi, nhưng còn nói với vợ ta không biết mấy ngàn mấy vạn câu rồi. Hôm ấy lão gia không xẻo lưỡi mi đi quả là thất sách.

Vi Xuân Phương phấn khởi tinh thần giang tay ra ôm cổ Trịnh Khắc Đẳng.

Trịnh Khắc Đẳng đầu mục ra nói:

- Cô hãy ra ngoài kia để anh em ta nói chuyện với nhau. Khi nào kêu cô hãy vào.

Vi Xuân Phương không sao được đành lui ra khỏi sảnh đường. Trịnh Khắc Đẳng khẽ nói:

- Kha muội! Không nín nhịn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Vậy muốn thành đại sự chúng ta cần nhẫn nại một chút!

A Kha hỏi:

- Anh chàng Cát Nhĩ Đan vương tử chẳng phải là hảo nhân. Sao hắn lại hện chúng ta đến đây tụ hội?

Vi Tiểu Bảo nghe đến năm chữ "Cát Nhĩ Đan vương tử" không khỏi lăm bầm:

- Quân khốn kiếp Mông Cổ cũng đến đây. Hay lắm! Hay lắm! Chắc bọn chúng bàn mưu tạo phản. Lão gia điều binh khiển tướng, quăng một mẻ lưới bắt cho kì hết.

Lại nghe Trịnh Khắc Đẳng nói:

- Mấy bữa nay thành Dương Châu họ kiểm sát gắt gao. Trong các lễ điếm, khách sạn, nếu không phải khách quen tất bị bọn nha dịch hỏi lui hỏi tới. Bất hạnh bọn mình để lộ hình tích thì nguy hiểm vô cùng! Chỉ có các kỹ viện là bọn công

sai không đến rắc rối. Chúng ta ở trọ ở đây yên ổn hơn nhiều. Ta cùng muội muội thì không sao nhưng bọn Cát Nhĩ Đan vương tử toàn là người Mông Cổ, khiến cho bọn chúng rất dễ để ý.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói:

- Hơn nữa Kha muội đẹp như thiên tiên. Nếu ở khách sạn tất hết thấy mọi người ở Dương Châu kéo đến coi mặt. Chẳng sớm thì muộn tất cũng xảy ra chuyện lôi thôi.

A Kha cười nụ đáp:

- Tiểu muội không muốn ca ca lềm mếp nịnh đầm.

Trịnh Khắc Đẳng giang tay trái ôm lấy vai cô và khẽ hôn vào khoé mắt cô.

Hắn cười nói:

- Sao Kha muội lại bảo ta lềm mếp nịnh đầm? Chắc là trên thiên cung cũng có người xinh đẹp là Kha muội, khiến cho những ông Lữ Thuần Dương, Thiết Lý Quả gì đó không xuống phạm trần nữa. Các vị thần tiên ở lại trên đời để mà ngắm nhìn món bửu bối của ta.

A Kha bật tiếng cười khúc khích cúi đầu xuống, nhưng chắc cô nghe hắn nịnh hót trong lòng cũng khoan khoái.

Vì Tiểu Bảo lửa giận ngất trời cơ hồ không kiềm chế nổi. Gã đưa tay sờ vào chuôi dao trủy thủ muốn xông vào đâm chết tình địch, nhưng gã tự nhủ:

- Thăng lỏi này võ công cao cường hơn ta, A Kha lại về phe với hắn. Ta mà xông vào thì đôi gian phu dâm phụ này nhất định mưu sát thân phụ. Muốn làm hạng người nào trong thiên hạ cũng được, nhưng ta quyết không làm Võ Đại Lang (anh trai Võ Tòng trong chuyện Thủy Hử bị vợ cùng gian phu giết chết).

Gã cố nén giận, nhắm mắt lại không nhìn đến đôi trai gái trong phòng âu yếm nhau nữa.

Lại nghe A Kha cất tiếng nồn nà:

- Ca ca ơi! Vụ này...

Vì Tiểu Bảo lại tức ói máu, lảm bảm thóa mạ:

- Con mẹ nó! Quân mặt đây! Leo lên cái mồm gọi một điều ca ca hai điều ca ca mà không biết thẹn.

Nửa câu dưới A Kha nói rất khế, Vì Tiểu Bảo không nghe rõ.

Trịnh Khắc Đẳng lại lên tiếng:

- Hắn ở ngoài ánh sáng mà chúng ta ở trong bóng tối. Bọn thủ hạ của Cát Nhĩ Đan đều là những tay võ sĩ rất lợi hại. Kha muội hãy trông vào ta. Chuyển này thế nào chúng ta cũng đâm thủng ruột hắn.

A Kha nói:

- Thằng cha đó khinh người thái quá! Mối thù này mà không trả được thì tiểu muội suốt đời căm tức.

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ca ca cũng biết đó. Tiểu muội không muốn nhìn nhận gia gia, nhưng vì lão nhân gia nhận lời báo thù cho tiểu muội, đã phái mười sáu tay cao thủ võ công cùng đi với tiểu muội. Vì thế tiểu muội nhìn nhận lão nhân gia.

Vì Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Ai đã đắc tội với cô? Cô muốn báo thù sao không báo với chồng cô một tiếng? Chồng cô làm việc gì chẳng được mà lại phải nhìn nhận tên Hán gian Ngô Tam Quế làm gia gia?

Lại nghe Trịnh Khắc Đẳng đáp:

- Muốn giết chết hắn thì chẳng khó gì, nhưng bọn quan binh Thát Đát đề phòng rất nghiêm mật. Giết hắn rồi muốn rút lui một cách bình yên thật không phải chuyện dễ dàng. Chúng ta cần thương nghị để tìm kế hoạch vạn toàn rồi sẽ hạ thủ.

A Kha nói:

- Gia gia hứa lời với tiểu muội. Lão nhân gia định đẩy binh tấn công bọn Thát Đát, mà hắn là người làm trở ngại rất lớn cho công cuộc này. Lão nhân gia dặn đi dặn lại tiểu muội đừng nói cho má má hay, nên tiểu muội mới đoán lão nhân gia còn có tư tâm.

Trịnh Khắc Đẳng hỏi:

- Kha muội đã nói chuyện cho má má biết chưa ?

A Kha lắc đầu đáp:

- Không có đâu! Vụ này càng được giữ kín càng hay. Không chừng má má mà biết rõ cơ mưu, người sẽ tìm cách cản trở. Khi ấy tiểu muội cưỡng lời má má là không phải đạo. Chỉ bằng tiểu muội không nói cho má má hay là xong.

Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Cô này định giết ai? Sao người đó lại làm cản trở cuộc hưng binh tạo phản của Ngô Tam Quế ?

Lại nghe Trịnh Khắc Đẳng nói:

- Mấy bữa nay dò xét tình hình xuất nhập của hãn thì cách phòng vệ thực là nghiêm mật, muốn đến gần hãn rất khó khăn. Ta nghĩ lui nghĩ tới thì thằng cha đó là phường hiếu sắc, nếu được người trá hình ca kỹ ở Dương Châu mới có thể kề cận hãn được .

Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Phường hiếu sắc ư ? Phải chăng hãn trở vào Phủ đài hay là quan Đề đốc?

A Kha nhõng nhẽo đáp:

- Chỉ có tiểu muội cùng sư tỷ là trá hình được , nhưng giả làm hạng đàn bà đề tiện này, tiểu muội không chịu đâu.

- Vậy thì tìm cách hạ độc. Ta bỏ tiền ra mua chuộc bọn nhà bếp để chúng pha độc được vào rượu cho hãn uống.

A Kha hậm hực đáp:

- Đánh thuốc độc cho hãn chết thì tiểu muội không hả lòng căm tức. Tiểu muội muốn vặn trật tay hãn, nhất là xẻo cái đầu lưỡi để trừng trị hãn về tội đã buông lời hỗn xược với chúng ta. Tên tiểu quỷ đó ... tiểu muội căm hận vô cùng.

Vi Tiểu Bảo nghe tới đây đầu óc choáng váng cơ hồ ngất đi. Miệng gã không ngớt lẩm bẩm :

- Té ra con dam phụ này định mưu sát thân phụ.

Gã đã biết A Kha một lòng một dạ chung tình với Trịnh Khắc Đẳng có điều không ngờ cô căm hận gã đến thế!

Gã tự hỏi:

- Ta có điều gì đắc tội với thị đâu ?

Mối hoài nghi của Vi Tiểu Bảo liền được giải thích ngay. Gã nghe Trịnh Khắc Đẳng nói:

- Kha muội! Thằng lỏi đó say mê Kha muội đến điên đảo thần hồn. Thủy chung chẳng bao giờ hấn dám mảy may đắc tội với Kha muội. Ta biết rõ Kha muội muốn giết chết hấn thực ra là để rửa hận cho ta. Mối tình tha thiết của Kha muội vĩnh viễn không lúc nào ta quên được. Ta chẳng biết làm cách gì để đền đáp cho khỏi phụ mối ân tình này.

A Kha cất giọng ôn nhu đáp:

- Hấn khinh khi tiểu muội mười phần cũng không đáng hận bằng hấn làm nhục ca ca một phần. Dù cho hấn đánh đập hay chửi mắng tiểu muội đến thế nào, thì tiểu muội cũng vì nể mặt sư phụ mà bỏ qua được. Nhưng hấn đối với ca ca cực kì vô lễ, mấy lần sau lại càng hỗn xược. Hễ tiểu muội nghĩ đến là lại hận mình chẳng thể bằm vằm hấn ra làm muôn đoạn ngay tức khắc.

Trịnh Khắc Đẳng đăm đếu nhìn A Kha hỏi:

- Kha muội ơi! Bây giờ ta muốn đền đáp Kha muội ngay được không ?

Rồi hấn quàng tay ôm lấy A Kha khiến cô bẽ lên chúi đầu vào lòng hấn.

Vi Tiểu Bảo trong lòng rối loạn không biết làm thế nào?

Đột nhiên đầu hấn bị giật ngửa về phía sau. Có người cầm lấy bím tóc gã mà kéo.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, thì tai gã cũng bị người nắm lấy.

Gã toan cất tiếng hỏi thì một thanh âm rất quen thuộc nói khẽ vào tai:

- Thằng chó con này! Hãy đi theo ta!

Câu "thằng chó con này" bình sinh gã nghe được không biết đến mấy trăm ngàn lần rồi. Gã không ngần ngại gì nữa, rú rú đi ngay.

- Bàn tay lôi bím tóc và thủ pháo kéo vai Vi Tiểu Bảo rất đỗi quen thuộc khiến gã vừa phát giác đã nhận ra người đó chính là Vi Xuân Phương, mẫu thân mình.

Hai người vào phòng, Vi Xuân Phương đóng cửa lại rồi buông bím tóc và tai Vi Tiểu Bảo ra.

Vi Tiểu Bảo la gọi:

- Má má! Hải nhi ... hải nhi đã về đây!

Vi Xuân Phương ngưng thần nhìn gã hồi lâu rồi đột nhiên ôm gã vào lòng mà khóc nức nở.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Hải nhi về thăm má má, sao má má lại khóc?

Vi Xuân Phương nghẹn ngào nói:

- Thằng chó con này! Mày đi chết đâu lâu thế? Ta tìm kiếm khắp nội thành ngoại phủ Dương Châu mà chẳng thấy đâu. Ta cầu thần bái Phật chẳng biết bao nhiêu lần, đập đầu không biết bao nhiêu phen. Tiểu Bảo ngoan ngoãn của ta ơi! Nay con lại về bên má má ư ?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Hải nhi không còn là đứa con nít, vậy có đi đây đó chơi bời, má má bắt tất phải quan tâm.

Vi Xuân Phương nước mắt đầm đìa. Dưới ánh đèn sáng, mẹ thấy cậu con người cao hơn trước, thân thể cũng to lớn hơn nhiều, mẹ rất hoan hỷ trong lòng, nhưng vì cảm xúc quá độ không cầm được giọt lệ, lại khóc sụt sùi.

Mẹ vừa khóc vừa hỏi:

- Thằng chó con này! Mi có đi đâu rong chơi thì cũng phải báo má má một tiếng chứ? Mi bỏ cửa bỏ nhà ra đi bất lâu, nay mới vác mặt trở về. Ta phải cho mi ăn một bữa lươn mới được. Thằng chó con còn chưa biết là ta ghê gớm ư ?

Cho ăn lươn tức là dùng roi vọt đánh vào cho dứt nỗi lần lên.

Vi Tiểu Bảo lâu nay không ăn lương, nghe mục nói vậy không nhịn được phải phì cười.

Vi Xuân Phương cũng cười theo.

Mục rút khăn tay lau những vết lem luốc trên mặt Vi Tiểu Bảo.

Mục lau mấy cái rồi cúi đầu nhìn xuống thấy tấm áo đoạn mới của mình vạt trước có nước mắt làm cho hoen ố, lại thêm vết tro than ở mặt Vi Tiểu Bảo dính vào làm cho dơ bẩn. Bất giác mục xót ruột giơ tay lên tát một cái thật mạnh vào má Vi Tiểu Bảo.

Mục vừa tát vừa mắng:

- Đây là tấm áo mới của ta may vào dịp Tết năm ngoái. Ta chưa xỏ tay được mấy lần mà thằng chó con về đây làm hại ta. áo dơ bẩn thế này, ta lấy gì mặc để tiếp khách?

Vi Tiểu Bảo thấy mẫu thân thương tiếc tấm áo mới, bà nổi giận đùng đùng, mặt đỏ lên trông phát khiếp. Gã liền cười nói:

- Má má ơi! Vẹn vẹn chỉ có một tấm áo có chi đáng kể mà má má phải đau xót? Để sáng mai hài nhi đi may cho má má cả trăm bộ áo mới mà bộ nào cũng đẹp gấp mười cái này.

Vi Xuân Phương tức giận hỏi:

- Thằng chó con đừng ba hoa khoác lác. Mi có bản lĩnh đểch gì mà nói láo? Coi cái thớ mi mà ra ngoài phát tài được , chẳng là lạ lắm ư ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hài nhi chẳng làm gì mà phát tài, nhưng đánh bạc gặp hồi vận đỏ được một món.

Vi Xuân Phương biết con mình quen thói cờ bạc gian lận, nên nghe gã nói vậy cũng tin được vài phần. Bà nắm tay gã giục:

- Đưa đây! Mi còn để trong người thì chỉ một lúc nữa là lại hết sạch.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Chuyến này hài nhi được nhiều lắm, phung phí bao nhiêu cũng không hết.

Vi Xuân Phương lại vung tay lên đánh gã một cái bạt tai.

Vi Tiểu Bảo cúi đầu né tránh, miệng lẩm bẩm :

- Thấy người là đánh. BẮC có công chúa, NAM có lão nương.

Gã thò tay vào bọc toan rút ngân phiếu ra thì bên ngoài có người hô hoán.

- Xuân Phương! Khách đang kêu người đó! Ra mau đi!

Vi Xuân Phương đáp:

- Được rồi! Bà đến trước bàn phấn soi gương trát lại chút phấn, vừa vội vã chải áo vừa bảo Vi Tiểu Bảo :

- Người hãy nằm trượng xác ở đây chờ lão nương. Lão nương sẽ về ngay để hỏi chuyện. Người ... người đừng bỏ đi đâu.

Vi Tiểu Bảo thấy khóc mắt mẫu thân lộ vẻ lo âu, sợ gã bỏ đi mất, liền cười đáp:

- Má má cứ yên tâm, hài nhi không đi đâu cả.

Vi Xuân Phương mắng yêu một câu "Thằng chó con".

Bà lộ vẻ vui mừng hỏi hả đi ra.

Vi Tiểu Bảo kéo chăn trên giường đắp. Gã vừa nằm một lát thấy Vi Xuân Phương trở vào, tay cầm hồ rượu.

Vi Xuân Phương thấy con vẫn nằm yên trên giường mới yên lòng, lại trở gót ra ngay.

Vi Tiểu Bảo biết Trịnh Khắc Đẳng kêu y thêm rượu. Đột nhiên gã động tâm cất tiếng hỏi:

- Má má! Có phải khách kêu má má lấy thêm rượu không ?

Vi Xuân Phương đáp:

- Phải rồi! Thằng chó con cứ nằm yên đó. Lát nữa má lấy đồ ăn đem vào cho.

Vi Tiểu Bảo vội nói:

- Má má lấy nhiều rượu cho hài nhi uống vài tợp

Vi Xuân Phương lại mắng con:

- Đồ tiểu quỷ! Còn ranh con đã đòi uống rượu ?

Bà vừa nói vừa cầm hồ rượu đi.

Vi Tiểu Bảo vội nhìn qua vách ván thấy phòng bên kia chẳng có ai. Gã liền chạy ra cửa phòng vào đó, mở tủ lấy bình "Mê xuân tửu" của mẹ chủ rồi chạy về phòng mình.

Gã mở nắp bình dầu trong chần, bụng bảo dạ:

- Quân lộn giống Trịnh Khắc Sảng định bỏ thuốc độc vào rượu cho lão gia uống. Đã thế thì bữa nay lão gia hạ thủ trước cho biết tay.

Chẳng bao lâu Vi Xuân Phương cầm một hồ rượu đầy chạy vào phòng nói:

- Muốn uống vài tợp thì uống đi!

Vi Tiểu Bảo nằm trên giường đón lấy hồ rượu ngồi dậy uống một tợp.

Vi Xuân Phương thấy cậu con uống trộm rượu của khách làng chơi, bà không khỏi lộ vẻ tội nghiệp cho gã.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Má má ơi! Trên mặt má má có vết nhọ rất lớn.

Vi Xuân Phương liền chạy lại trước gương soi.

Vi Tiểu Bảo cầm hồ rượu chui vào trong chần để pha nửa bình Mê xuân tửu vào.

Vi Xuân Phương soi gương ngó thấy mặt mình vẫn sạch trơn, chẳng có vết tro than gì hết liền biết ngay là cậu con đánh lừa cho mình quay đi chỗ khách đặng gã uống lên vài tợp lớn.

Bà xoay mình lại vừa đoạt bình rượu vừa mắng Vi Tiểu Bảo :

- Thằng quỷ con trong bụng lão nương chui ra mà còn lừa được cả ta. Hừ! Trước kia người không biết uống rượu, mới ra ngoài đua đòi ít ngày đã học được hết mọi thói xấu.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Má má ơi! Vị tiểu tướng công đó tính nết cấu kỉnh. Má má phải nói sao cho hắn uống thêm mấy chung để hắn say khướt không nói gì được nữa, rồi má má hãy gạ đại tướng công mà lấy tiền thì dễ dàng hơn.

Vi Xuân Phương đáp:

- Đây là nghề làm ăn của lão nương. Cái trò này lão nương còn lạ lắm hay sao mà người phải chỉ giáo?

Tuy bà nói vậy nhưng trong bụng cũng cho là cậu con nói phải. Bà tự nhủ:

- Thằng chó con về nhà là một việc đáng mừng rất lớn. Ta cầu cho những thằng ôn vật kia đừng bắt ta bồi tiếp suốt đêm, để lão nương còn về phòng trò chuyện với gã.

Vi Tiểu Bảo nằm trên giường có lúc phẫn nộ, có lúc lại đặc ý nghĩ thầm:

- Lão gia thật là người có phúc tướng. Thằng giặc thối tha họ Trịnh kia kiếm nơi nào chẳng kiếm, lại dẫn xác vào đây định làm cha hờ của lão gia. Bữa nay ta phải chém hắn một đao rồi dùng hoá thi phấn làm cho tan xác.

Vi Tiểu Bảo tiếp tục ngẫm nghĩ:

- Bôi hoá thi phấn vào chỗ vết thương của Trịnh Khắc Đẳng rồi chẳng mấy chốc xác hắn biến thành một vũng nước vàng. A Kha tỉnh dậy trông thấy tông tích ca ca chẳng hiểu hắn bỏ đi đâu. Dù thị có nghĩ võ đầu ra cũng không đoán được vụ này.

Bất giác gã lẩm bẩm :

- Mẹ kiếp! Thị la gọi mấy tiếng "ca ca" rồi cũng thôi chứ làm gì?

Gã nghĩ tới đây trong lòng cao hứng lại bò dậy lần đến phía ngoài Cam lộ sảnh dòm vào thì thấy Trịnh Khắc Đẳng vừa uống cạn một chung rượu. Còn A Kha nâng chung nhấp từng chút một.

Vi Tiểu Bảo cả mừng. Gã thấy mẫu thân cầm hồ rót rượu vào chung cho Trịnh Khắc Đẳng thì hắn xua tay giục:

- Ra đi! Ra đi! Không cần cô chầy chực ở đây nữa.

Vi Xuân Phương dạ một tiếng, đặt bình rượu xuống. Tay bà cầm một đĩa giò heo lấy tay áo che đi.

Vi Tiểu Bảo cả mừng lăm bắm :

- Thế là ta được ăn giò heo rồi.

Gã hồi hã chạy về phòng.

Chẳng bao lâu Vi Xuân Phương cầm đĩa giò heo tiến vào cười nói:

- Thằng chó con kia! Mày đi chết rấp ở bên ngoài làm gì có những thứ này mà ăn?

Bà cười hì hì ngồi xuống giường, ngó cậu con ăn thịt ra vẻ ngon lành, bà cảm thấy sung sướng hơn là chính mình được ăn.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Má má! Má má không uống rượu ư ?

Vi Xuân Phương đáp:

- Ta đã uống trước mấy chung rồi, bây giờ uống nữa sợ say để mày lại chuồn mất.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Không làm cho má má say ly bì thì mình không làm được việc.

Gã liền nói:

- Má má! Lâu nay hài nhi không được ngủ với má má. Đêm nay má đừng ra bồi tiếp mấy thằng ôn đó, ở nhà với hài nhi.

Vi Xuân Phương cả mừng, cậu con bà quyến luyến bà như vậy là hồi gã mới chừng 7, 8 tuổi. Bà cho là gã lưu lạc bên ngoài bị cực khổ nhiều mới nhớ tới sự ấm cúng được kề cận mẫu thân. Bất giác bà hoan hỷ cười nói:

- Đêm nay má má ngủ với thằng chó con Tiểu Bảo

Vi Tiểu Bảo nói:

- Hài nhi ra ngoài mà lúc nào cũng nhớ tới má má. Má má lại đây để hài nhi cởi xiêm y cho.

Cách nịnh hót của Vi Tiểu Bảo đối với Hoàng đế, Giáo chủ, công chúa, sư phụ cực kỳ hiệu nghiệm, bây giờ gã đưa ra đối phó với mẫu thân dĩ nhiên càng thu nhiều kết quả.

Vi Xuân Phương thường thường phải bồi tiếp khách làng chơi. Tay bọn đàn ông sờ lên mình bà, bà coi trơ như đá gổ, nhưng bàn tay của cậu con thò vào cởi khuy áo mình, bất giác toàn thân bà nhũn ra, bà nổi lên tròng cười khanh khách.

Vi Tiểu Bảo cởi áo cho mẫu thân rồi toan lần cởi dây lưng.

Vi Xuân Phương ô lên một tiếng khẽ đập vào tay gã một cái, cười nói:

- Để ta tự cởi lấy.

Đột nhiên bà cảm thấy then thùng liền chui vào trong chăn để cởi quần. Cởi rồi bà cầm quần bỏ lên trên tróc đống chăn.

Vi Tiểu Bảo sờ lấy hai đỉnh bạc ba chục lạng nhét vào trong tay mẫu thân nói:

- Má má ơi! Cái này hài nhi biếu má má đấy.

Vi Xuân Phương mừng quá đến chảy nước mắt ra nói:

- Má má... cất giữ chớ...mấy năm nữa lấy vợ cho người

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Mình lấy vợ rồi còn gì ?

Gã thối tắt đèn đi và giục mẫu thân:

- Má má ngủ lẹ đi! Hài nhi chờ má má ngủ rồi mới ngủ sau.

Vi Xuân Phương vừa cười vừa mắng yêu:

- Thằng chó con! Người thật là lăm trò!

Rồi bà nhắm mắt lại.

Vi Xuân Phương bận bã suốt ngày lại uống mấy chung rượu. Bà thấy con về càng mừng vui khôn xiết. Trong lòng thư thái, chẳng mấy chốc đã đi vào giấc ngủ.

Vì Tiểu Bảo nghe tiếng ngáy đều liền lên rón rén bước xuống tiến ra cửa. Bỗng gã động tâm lại quay vào cầm xiêm y của mẫu thân liệng lên đỉnh màn. Gã nghĩ bụng:

- Lát nữa má má có hồi tỉnh nhưng không có quần áo mặc là chẳng thể chạy đi bắt ta.

Gã đến bên ngoài Cam lộ sảnh dòm vào thấy Trịnh Khắc Đẳng nằm ngửa trên ghế, còn A Kha ngồi gục xuống bàn. Cả hai đều không cử động.

Vì Tiểu Bảo mừng rỡ khôn cùng! Gã đứng chờ một chút vẫn chẳng thấy hai người có động tĩnh gì liền lên vào phòng, xoay tay toan đóng cửa.

Nhưng gã lại nghĩ:

- Ta không nên đóng cửa vội. Nếu thằng lỏi kia giả vờ thì ta hết đường tháo chạy

Gã nghĩ vậy chỉ khép hờ, rồi thò tay vào ống giày rút dao trủy thủ ra cầm tay, bước lại gần.

Gã đưa tay ra đẩy Trịnh Khắc Đẳng thấy hắn vẫn không nhúc nhích, mới tin chắc là gã hôn mê bất tỉnh.

Gã lại đẩy A Kha. Cô chỉ ú ớ mấy tiếng chứ không ngồi dậy.

Vì Tiểu Bảo tự nhủ:

- Thị uống ít rượu quá, e rằng chẳng bao lâu sẽ tỉnh lại thì thật nguy hiểm cho ta.

Gã cài dao vào ống giày, dựng cô dậy.

A Kha hai mắt nhắm cạy cạy, miệng ú ớ:

- Ca ca! Tiểu muội không thể uống được nữa rồi.

Vì Tiểu Bảo khẽ nói:

- Hảo muội muội! Đáng uống chung này đi!

Gã rót rượu đầy vào chung, tay trái cạy miệng cô ra rồi dốc rượu vào.